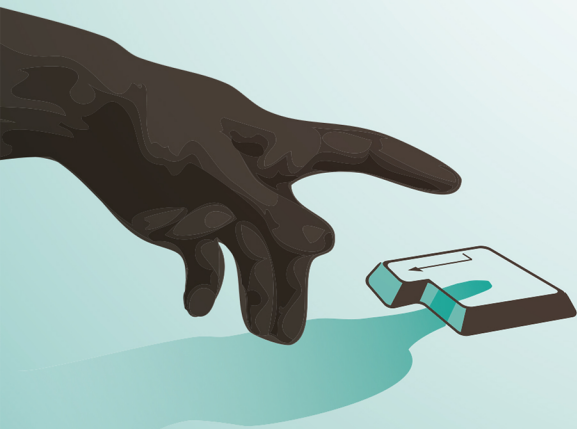

DIGITÁLIS FRESKÓK

Pál Péter

DIGITÁLIS
FRESKÓK

Pál Péter

E szavakat...

1

*E szavakat emide
fejjel lefelé tapasztom.
Halmozom, hámozom,
egymás nyakába akasztom.
E szavakat emide,
mint darálógépbe, úgy dobom.
Facsarom, csavarom,
rászánom száz szombatom.
E szavak engem rejtenek,
bennem titeket fejtenek.*

2

*Próbálok egyszerű verset írni.
Bennem kóvályog e gondolat.
Próbálkozásaim szertartásai
röpítik félre gondomat.
Sokszor kerüli el agyamat a toll,
lódörgőn firkálom teli a papírt,
de az is előfordul,
hogy rímet nem lelek...
Nocsak: belek, telek, Elek, szelek.
De íme, ekkor jön mégis
a vágyott rím:
Álom veri a tapírt.*

3

*Belefáradtam, bevallom.
Ha eszembe jut még valami,
majd utólag ideírom,
de addig is
megnyugtatom álomverte tapírom:
maradjon hűséges társam a papíron.*

Improvizáció

számárfüles firkafüzet

*gyújtsuk fel a birkatüzet
ötven négyzet
hatvan végzet
jómagam személye
e verssel végzett*

*volna
ám agyam tovább gyalogolna
szabad biz' e vers
magam módján nyers
süsd meg magad
hogyha ragad
engem tagad
egy kis köret
véle töret
az olvasó fejébe*

*aki mindezt kiröhögi
üljön a helyére*

Gyerekes rímű iskolai trilógia

1 (minden oké)

Lazán nézelődöm az osztályban körül.

Nincs olyan, ki a karónak is örül.

Tolltartóm elkopott rég.

Az órának sincs vége még-

Alattam a szék nyikorog.

Gyomrom kaja után korog.

Táblára írva a feladat.

Felőlem ott is maradhat.

2 (drámai fordulat)

Lássuk, mi az ábra.

Leszakadt a falról a tábla.

Vele borult le a fal.

Erről szól ez ócska dal.

A húsz gyerek hahotázik.

A tanár veritéktől ázik.

Én is velük nevetek.

Újsággal legyet kergetek.

3 (utóhang)

El is jött az utórezgés.

Ez aztán az idővesztés.

A tanár nagyot ordít.

Ezzel kockát fordít.

A többire nem emlékszem.

Kezét pofámon érzem.

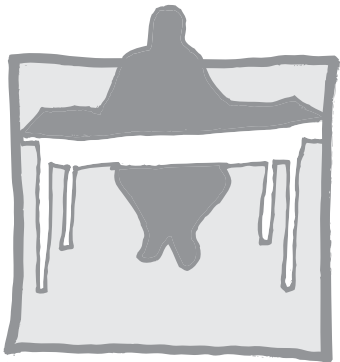
Végül minden gyerek "kap".

Kezdődjék egy tiszta lap,
pont.

Feleltetve leszek

*Mentsetek meg!
Feleltetve leszek!
Ha kiállok-kiáltok,
majd(hogynem) megveszek.*

*Jaj, ezek az okos
eszek, neszek,
egyfolytában tesztek-veszek
(-szek)
Segítsetek!
Porrá leszek!*

Egy karóra tulajdonosához

*Jól áll karodon
a karóra,
nem telt jobb jegyre,
csak karóra.*

*S ha nincsen
okosabb dolgod, mint
karóban megbotolva
elesni,*

*hát, kedves barátom,
sajnálom, de nincs
kedvem új
rímeket keresni.*

Evezek, s mit annak nevezek

*Csökkentagyúságunk
levén evezve,
sűrű dzsúszon,
libegő-lebegő
Noé bárkáján,
kopók küszöbén
port prüszkölök.*

*Pompás pampák,
pamperszes pumpák,
pépbedöglött legyeit
reciklálva parajt
s pörölyt pörkölök.
Köllesz?
Köllök.*

Falusi átlagtyúkok kalandjainak

*Régen élt vala
AnTIK, ki emezen
időben jelent meg lemezen*

*Kereskedő hírében jár
BuTIK, ki előtt a kamion tárul
Piaci standján tollat árul*

*RomanTIK zsenge czifra
hárfáját pendítve hős
EroTIK, óljában a nő*

*Kerekasztal szónoka
PoliTIK, s mit mutat a barométer:
Csőre hossza ötven méter*

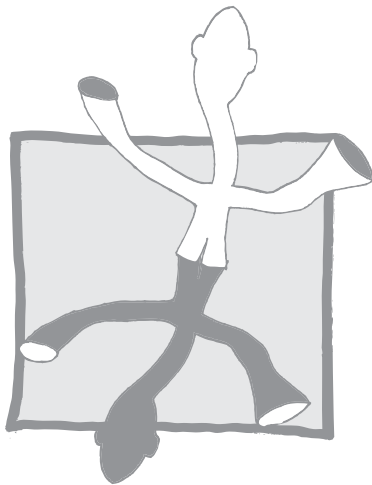
*Oltár színén áll
GóTIK, templom mélyén
ostyát lopott szentek éjén*

Félig tény

*görbe torok
körbe forog
pörge korog*

*nincs itt bizony
törvény örvény
ami itt áll
félig tény
másik fele szövődmény*

*sorok alatt
maga maradt*

Kupánvágott költemény

*hepehupás epekupa
kupakkoppintotta
pakolás*

*bekapott ropogott
pakoló pocokfakopács*

*fakalapom pokolba
pakolom
pók pikádó kopog*

*ponty papa
pipája pumpás
kapakopogás*

*kipakolt kopoltyú
kalapál kompótos
kopár
képkeretperemet*

Rövid, tömör

*Keleti krémsütemény
hozta e vén jövevény*

*Kossuth atyánk kalapja
egerektől harapva*

*Ej, haj, hajszálaim
közt süvítő csészealj*

Még egy szimpla

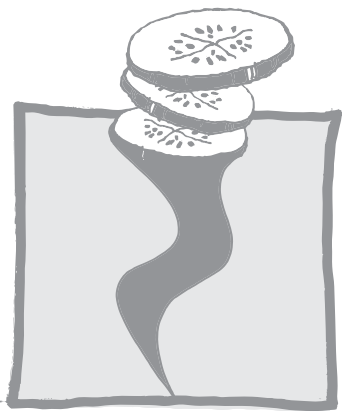
*mert támad a kotta
sőt
egy egész hangszerflotta
égre ragad a pofám
pofámon ragadó ág*

*faház ég
hisz rég vége van
rím: gégetan*

Rontás

Még egy orkán,
tenger torkán
vizet vág,
partra hág,
bő nadrág,
zsebe tág,
benne moly rág,
s végül az orkán
rontást tesz az
uborkán.

Hurrikán a hurkán,
azonképpen.

A falu nevében

avagy képzelt hősködés, egy tábla megmentése

*A falu nevében néha
ott a kötőjel, tény,
az ékezetek és
ákezetek nem lény -
egések*

*Kedves szomszéd (avagy "Hosszu")
falu népe,*

*legyek a szív, ki rajtatok
ezennel megések:*

*"obcsinára" holnap reggel zapszikkal
bemegyek.*

Vacsora előtti köszöntő

*lombja nő a háznak
rajta férgek hahotáznak
szekrényemben szakadt ing
szakadt gatyá
(el)akadt (sz)füng
ráégett a kukorica
sebtében szalad
Böske, Ferkó, Ica
meg a mangalica*

*kedves
egészségükre!*

Hátsód alatt

*Illemhelyen ülve is
azon gyötröd
magad
hogy szenvednek-e
hátsód alatt
a szavak*

Neked/útra-való

*Vesd le magadról
kérged.
Rombold szavaiddal
mérge­d.
Betű velőjébe
rejt­sd el
az öniróniát.*

Főpróba

*Mint ki nyitott
sliccel lép a színre
s ingét szakítja
az izgalom
Úgy állsz előttem
tükörkép
Neked mondok
egy utolsó főpróbát
Egy pillanatnyi türelmet
Magát a "három perc"
illúzióját*

Semmittevés

*hat rét tövén a tét,
kövén a lét
állj szét
pazarold a holnapot
mállj szét*

*játsz nekem mondatot
szokatlan szagos oldatot
Hold-papot
mozdonyt
gőzöst
vonatot
néhány percnyi
semmittevést*

Aki elköszönni bús

Aki elköszönni bús...

lakodni kár...

tyázni nem kell...

emetlen lám...

pafényben ég...

és föld a távolság...

ot kimérem én...

ekelek nektek most...

anában de majd...

nem

még nem...

es gáz

Gondol-atom molekulái

Kalapot a legyek

*Amikor a varjú megmossa
fogát s kalapot emelnek
a legyek,
ki legyek*

*Búra az ok
negyven Celsius-fok*

Vének

*Vének a rétek
Vének a V-nek vétkének
énekei, vétek
t(i)étek*

Odavész

*Jönnek az Apacsok
őshonos a(z) (h)ideg-fröccs*

*régi jó légi Ó légió
Elfogták a fejedelmet
odavész a vész
kész*

Ketten álltak

*Ketten álltak a hegyen
zuhatag találta tarkón találni
kedvüket*

*ketten álltak kedvükön
Newtonból megárt a sok
leszegezve a
paradicsomok*

Osszátok szét

*Osszátok szét a kedvet
pokoli kérdésre biztató
válasz*

*Reméld hogy nem törik bele
fogad
ha bögrével szemezel
fél-kedvvel*

Andersen

*Andersen legyen
ki mondani meri
hogy róka a f...ejét
a medvébe veri.*

Bazilika

*Felmérem az esélyeket
mire jutok hát
kimérni vagy felmérni
kell a magasba nyúló
bazilikát*

XXI. válasz

*Dobogó benned (szív)
dobogó alattad (bárcsak)*

*Kétezer után: új légy
a válasz
válassz*

Ilyenkor álmukat

*A sorok is néha
pihenni kívánnak*

*ilyenkor álmukat őrizd
résen
Mert kiszökik az*

régi ajtó-résen

Korai pásztor

*Kalapja alatt furulya
árnyékban jobb helye tán
Ujjával utazik a sárban
túl fel nem fedezett Amerikán.*

Naggyal a hangsúly

*Az hogy a Ritmus is LeírhaTó
Ötletem Ez ami Nem ela Dó*

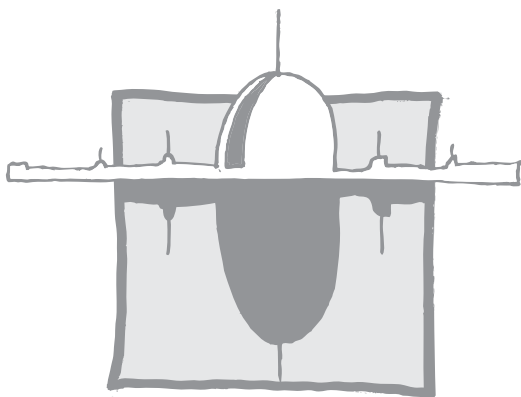
*Hogyha neKed szépnek Tűnik a Hó
Mi más is Dalod mint: Jön télaPó*

Budapest

*Meghajtják fejüket
az urak előtt a cinegék
Lekaszált füvek szelleme
kísér(t) a beton időszakján*

*Aranyból a szél:
neked rohan*

*Sarkcsillag-rejtekhely
kopog a trón sarkán*

Ismeretlen utakon

*Ismeretlen utakon,
távol a vonat zakatolásától,
a hajnali kamionoktól,
attól, mit közhírré tesz
a társadalom*

*legyen egyetlen,
hű társ a dalom.*

Közlés

*legszebbek így
sorokba rakva ők
a »betűn betűk«
négy-sor-ként*

*nyilvánuló
hangulatot közlendők
kik nem biztos, hogy
érthetők
gyűjtők
oltók
velünk mindent
értetők*

Harapás

Vadalma és vadkörte
baka lábát eltörte.

Legyen bár odafent
ború,
csak idelent
ne legyen há-
ború.

Nem elég a
szentmise,
hogy ne botoljon
senki se.

Vadalma és vadkörte
baka lábát eltörte.
ha mégis lenne
"mint testnek a kenyér"
melyért remegve nyúl a
tenyér, ha látnám magam
nem csupán
téged s őt
félregondolva
zord kaszárnnyát
méla temetőt
egyik hozzászokna
másik nem zokogna
körfűrész és kalapács
minden percben aratás
vásott foggal
földgömbbe harapás

Rágó-lerázás

*ráléptem
rá hát
mint elefánt
a légyre
a lila trutymós
izére
a ragacsosra
rágós ragra
a padlóra
magadra s nyáladra
mi ragadt fogadra
kellett neki szádban
ázni?
hogy most ne tudjam
lerázni*

Nejlonzacskó

*Forgalmas út közepette
szennyező nejlonzacskót
táncoltat a szél.*

*Felvegyem, vagy ne?
Ez itt a dilemma.*

*Ha kifutok érte,
kockáztatom az életem.*

*Ha ott hagyom,
a Földet teszem kockára,
bár az is kerek.*

*Mégis megteszem,
nem tudom, mi vezérelt.
Talán csak a feliratot
akartam rajta látni.*

Hangya-lé, terrorizmus magas fokon

*Parkettünkön
Hangyahadak
Heverésznek.*

*Közéjük tiprok
konokul, pimaszul
elkenődnek.*

*Fütyülök rá
voltageppen,
mit éreznek.*

*Tény, hogy pimaszul
aprók
Meg hogy mennyire
aprók lennének bár*

*Csak mi fröccsentjük
levüket,
mert aprók.*

*Ezernyi kis ördög,
mely immár lapos.*

*Nekik csak egy nagy,
mely rájuk tapos.*

Másféle ima

*Uram,
alázatos szolgálként
imádkozom
kapuid előtt.
Fogadd bűnbánatomat
mindnyáju(n)k,
az álnokok nevében,
kik erdők égetésének,
folyók, tengerek
szennyezésének
és az élővilág
természetes körforgása
megszakításának
szentelik ocsmány életük
minden pillanatát.
Mentsd meg őket ostobaságuktól.
Ments meg ostobaságunktól
bennünket.*

Görögdinnyelé-folt

*A szőnyegen három folt,
három folt,
de csak volt.*

*Hisz dinnyelét
hej, de kár,
kiöntötte orosz cár*

*nem dolgozott régen
most rongy van a kezében
hörpölget csak tovább
görögdinnyelében vájkál
aztán még egyszer kiloccsantja,
de ezúttal inkább behívja a cselédet*

Beszéd a nyárhoz, elvonulásakor

*Itt hagytál a pocsolyában,
a felhős ég alatt.
Úgy süvítettél el fejem felett,
mint minden egyéb pillanat.*

*Ki tudja,
hirtelen hová rohantál.
Bakancsom sárban kalapál,
s te távol vagy, kikelet,
– ó boldog nyár.*

*Te már megtaláltad hazád,
templomok tornyai hegyén,
és mozdulatlan ülünk,
te odafönt, én
a tél mocsaras közepén.*

Ördögi félút

összeomlott
immár végleg
a hazugságok csonka vára

tébolyult birodalmak őrszemei
szundítanak
a homály küszöbén

bármily formán megtestesülő
ördögi iszapos félút
míg lábam lógatom
a Mennyország peremén

Szavak mögött

*A tenger morajlása átszűrődik
a metropolis antennáin és a
peremkerületeken,
visszhanggal: magából*

*ólommá öntött vágyak
bilincselnek itt mindent*

*Porontyok szemlélik jámborul,
a Kánaánból milyen juss
Illet bennünket.*

*Nekik, s az ízzé-porrá pofozott
raboknak egyaránt.*

*Házak, ajtók és szavak mögött
üldözik újabb látomásaikat,
érthetetlen és elérhetetlen
tüneményeket.*

Kör

Ezek volnánk
mi.
Megjárjuk utunk,
a macskaköves dzsungelt,
törik boka, kéz,
s csak később döbbenünk rá,
hogy porszemek voltunk
a szélben,
mely rejtett ösvényekre terelt.
Körös-körül.
Oda, ahonnan származunk.
Oda, ahol (még) nem tudták,
hogy létezni fogunk,
de végül,
azt nem tudják,
hogy mi is őket vártuk.
Mert éreztük.
Belső és külső sugallatok
által,
hogy úgy járják (meg),
mint mi.
Körként
a világ, majd a
lét körül bandukolva
ugyanoda.
Csak másképp.
Egy kicsit.

Március, érvelés nélkül

*Ugyan miért kellene
bármit is bizonyítani?
Miért is kéne időpazarlás gyanánt
szavakat kanyarítani?*

*Eltelt bár jó néhány é(r)v,
ilyen, meg amolyan rév.
De túl ezen,
Március, a szabadság
szent hona,
Petőfi temploma,
fogadj magadba,
ha csak egy pillanatra is.*

Ha már van olyan

*Ha már van olyan,
kiben létem titkát zár fedi,
s ahol nincs már más,
csak hideg árnyalatú hóvirág
április derekán,
ha létezik még bennem
az Én,
ki testben, lélekben sem vén,
aki, ha útra kel,
hazát egy augusztusi tölgy
lombja alatt lel.
Jaj, csak ne favágók tanyájára
tévedve....*

Keresem az Édenkertet

*Valahányszor megkísérlem elképzelni,
mindig valamiféle homály tölt el.*

*Ez belső, behatoló csillagpor,
melyet csak én érzek.*

*Oly mélyen belém vájódott,
oly mélyen és oly nagyon,
hogy ő mutatja meg holnapom,
s készletet rá, hogy találjam meg.*

Magamban.

Hogy magamat találjam meg.

*Hogy tegyek félre minden
külvilági zajt, mely megeteti velem
a máshonnan, másmből származó
lelkek szokatlan szüleményeit.*

*Hogy mindent attól a pillanattól folytassak,
amikor az első szót kiejtettem.*

*Hogy megfontoltabb legyen a szám,
s az elmém.*

*Csak rá kell jönnöm,
ezt hogy is kell csinálni.*

Ha lehet-e egyáltalán...

adok magamnak még egy esélyt.

Kezdetlen, végtelen

*Alvó lángok
ha nem ébrednek tavasszal,
ki által virrad
a mélyben magzó
zöld tenger?*

*Kopár marad,
s hangtalan,
fehér öltözete,
mint az úr.*

*Kezdetlen,
végtelen.*

Gondolat

*A némaság zűrzavarában,
Fakult képek ölelésében
ülök: én.*

*S míg a kandallóból
lábam elé hömpölyög
egy szikra, kétségtelen:
maga a jel jele.*

*Nézem csak,
mit művel a por,
s a száraz levegő vele.*

Az égiekről

*Pedig meg voltunk győződve,
hogy odafent még nem találták
fel az ejtőernyőt...*

*Meg hogy csak álmainkban üzengetnek.
Az égiek. A régiek. Tévedtem.
Esőcsepp az ernyőjük,
ezernyi betű és szó,
megannyi információ.
Megannyi apró elem,
bátorság és félelem
alkot napról napra
csupán veletek, velük,
velem.*

Kínköltészet

1

*Hallgatag ülök szobám ablakánál
el-elcsituló zajok révülete
mint egy múltból jövő csend-óda
holt tüzek parazsa ismét lángra bír*

*szedett-vetett suhogó neszek
romok az elmében felséggé emelkednek
gondolat-tolvaj űző tudatlan kasza-kalapálás
a sík vidék szülőhangja feltámadásra hív*

*a jégből hirtelen tavasszá virradt a koldus tél
gondolt szó papírra nem vetvén
szardellás tályogként tolong tudatom legmélyén*

2

És megindul a nyüzsgés.

Árva rímeket egymás hátára vetvén
 versszakká tapasztok,
 minden tolongó zűrzavaros gondolatot,
 mit csak papírra vetni tudok

Összeversszaklik ezernyi szívig-nem-hatoló gon-
 dolat,
 S csak magától folyik a gyámoltalan szóáradat
 Felét bukdácsolva meg-megfogalmazom
 De támad oly elmélet, mellyel szemben
 Szókincstelen eszembe jutó mondatom
 rím-háború csataterén csorbult tudatom
 a gondolat-kereső harcba,
 falhoz vágván tollam,
 s rátekintvén szókitekeredett művem zsúfoltságára,
 csüggedt arcomra merénylőn bámul
 egy oldalnyi hiéroglifa

Új Argó

...ennek a játszmának vége...

*Eggyé ömlök az árnyékommal,
és kísérem saját lépteimet.
Gyertyafény váltja a napot,
s eliramlik mellőlem az épület.*

...új Argó...

*S íme, lesen rajta
a Minótauroszt s egy kannibált,
torkom titkos zuga kiabál.*

*Fának odván repedés,
ott a pokol.
Benne kurta féreg
bátran szónokol.*

*Ha jössz,
ajtót nyitok.
Bennem furcsa,
benned titok*

... mert ajtót én biz' nem nyitok...

*Kitépelem naplóm
még le nem írt oldalait,
helyükre illeszttem énem
cenzúrázott új dalait.*

Válaszd magad

Néha inkább
görbe tükröt
helyeznék magamba.
Temérdek helytelen
válaszom gyötör.
"Fából vasparipát"
lovaglásra alkalmatlan helyen,
minek csináljunk.
De ez mind ócska
kis mondanivaló,
szemeden túlra
ne jusson,
válaszd magad
tonalitásod, s arra
ne adj, hogyan hangoltak.
Reggel jössz csak rá,
hogy a hangolót
előbb meg kell találni.
Vagy lehet,
hogy
tévedek?!

Unalmas leírás

A teraszon ülök.
Úgy indítom, akár J.A.
Mellettem az asztalon
nagy bögrében kamilla.
Fura érzés: június másodika van,
de a napnak nyoma nincs.
Tán csak feledékeny szegény,
vagy elzárta egy köd-kilincs.
Idén még a levegő is más,
a vakond nagyobb lyukat ás...
Alul hosszú nadrág, felül kabát,
Érdekes egy tavaszjárás.
Nem mondom, zöldek a lombok,
s már minden madár hazatért.
Mégis visszafogott a madárének,
törzsekbe csupán néhány odú fért.
Itt-ott abbahagyom az írást,
s készítek papírrepülőt.
Míg az tovarepül az udvaron,
mohón szívom a városi levegőt.
Megszoktam így a hosszas csendet,
de szükség törvényt bont.
Eszembe jut néhány dallam,
s mormolok magamnak baritont.
Ekkortájt az óra már félúton,
de naplementét nem látok.
Tíz árnyalatban nyúlik a szürke szín,
nem is gondolnátok.

*Leszakad rám, leszakad az éj is,
és nem látom már, mit írok.
Egyhangú, borongós kedvemben
se nem mosolygok, se nem sírok.
Elég volt mára a gondolkozás,
nyugovóra térek.
Unalmas gyötrelemben
ágyamba, s bőrömbé bőven beleférek.
Utoljára végül,
e napnak, s vele a versnek:
vége van. Ha a helyesírás is téves,
ítéljétek nyugodtan.
Ne féljétek, nem harapok (oly gyakran).*

Variációk

Két pofára tömöm magamba
a mondatokat,
magamban magamat keresem.
Szakad az oldal lapja,
apad bennem az izgalom.
Tömör igékben gondolkozom.
Szűk utcákba szaladva szökök
meg magam elől.
Variálom dobhártyámban a hangokat,
korrigálom azt, mi fülemben süg.
Háromszor köhögök a folyosón,
s a pad hátulról belém rúg.
Cserépbé ültetem elképzeléseimet,
nem nő más, csak fű.
Nem lelem fiókomban
a tintát. Minek is,
ott a "táblagép".
Eszeket tép.
Akaratom ellenére töröm össze
a melódiát.
Töredékeiből áll össze vissza.

a

Mely feleslegét megissza.
Megbotlik bennem a tükör,
bennem látja magát.

Mi benne látszik,
hogyan érzem az istálló szagát.
Töröm a diót, amaz karomat töri.
Kölcsönösen törünk: ő a kezemet,
én őt, s a fejem. Tök.
Török. Örök.

Ha nem is, akkor is

*A köd vakarja meg a hátad,
legyen így, vagy legyen úgy,
az Egyebet hiába vártad.
Vonalzóval méred bátorságod,
a kenyér csak kenyér, ha
gömbökre vagy kockákra vágod.
Ha nem, akkor is.*

*És ha fentről épp az integet,
ki centikben mért fent eget,
köszönd meg az effajta napnak,
lopott "wi-fi"-n rajta kapnak.
És aztán nyakadba akad,
mi belőled fakad,
s ami legyőzhetetlen döntetlent,
tehetetlen öntetben büntetlen
büntet lent.*

*Aki csak akkor énekel,
ha mást nem érhet el,
mint a szomszéd fülének botját.
Ami bizony arra készítet,
hogy e dalt én végleg
összetörhetetlenül szívóóssá tegyem,
hogy mindvégig az is legyen.
Magából egyen.*

Túlzó vers

Göncz Norbinak

Ötlet.
Szavakból eddig
öt lett.

Lehetne ragozni
meg ide-oda nyújtani,
rángatni az egészet
(meg is teszem),
komplikációk, reakciók
fura sorrendje,
akár a
vegyészet.
(például)
Fáj a tény,
hogyan fejtünk kőkemény.
Nem hatol belé
a halvány, lágy
és puha szó,
a konkrét, nyers,
rímekre is gépfegyverrel
s bicskával vadászó
gyerekebe.
No, csak semmi pánik:
kevés az olyan,
ki az alannyal is
állítmányként bánik.
Előre hozunk egy témát,
mire könnyű a
billentyűzeten allegróban
"hermónikázni",
olyan dallamokat szerzünk,
ahol nem szabad hibázni.
(hisz nem is lehet)

Sajnos, mire legépeltem
a fent lévő néhány sort,
s még nem tudom,
versem melyik vércsoport,
a téma is kárba veszett.

(kemény fejben nagyot esett),
még a légy is
engem lesett.
S hogy ebben mi a logika?
Sorom nem aranypofika,
csupán kalapáccsal vert
acél és ingadozhatatlan,
normalításban ég és föld,
(vagy akár hegy és
katlan).

Tegyünk az egészre
még egy lapáttal,
(ne velem szórakozz:
apáddal),
ha már végképp távol
járunk a megszokott
Verstől,
elvont értelmek időszámítása:
kezdődjön
e
perctől.
S ha tovább fabrikálunk,
ebben fost, sem kincset
nem találunk.
Aki mégis, szóljon hát.
Vonszolja élém
vézna alkatát.
Kemény munkát
ne bízz rám,
eltörött a váza: lám.

*(fingópárnát tett alád
a bú).*

*Ha esetleg feltűnt, hogy
egyre inkább tagolok,
idegesítően repkednek rajtam
az állandó lakosok
(az a néhány légy).*

*Nagy rohamban unatkozom,
nincs időm, hogy lecsapjam,
lélegzetem is eláll végül:
itt a ritmust elba...
izé: becsaptam.*

*Ne féljeteK, én az unalmat
nem megunni nem tudom,
bár, ha erről van szó,
kijön a hang a torkomon.
Még egy szinttel fokozzuk
az egész ügyet,
a vesszők önként
levedlik bőrüket, s végül
a záró, legeslegutolsó pont
az,
amit én most kiba...
vagyis kitolásképpen
nem rakok ki*

Mítosz-vacsora

*F. Eriknek, akinek renkívüli ötletei vannak
a mitológia bővítése szempontjából*

*Minótaurosok nyájas
seregének élén a nagy ezredes.
Jöjj el, fenti vad zivatar,
jégeső, vörös hó, ess.*

*Lendva-hegy árnyas bokrai
alatt megtörik a jég,
déli szelekkel támad a tuarég.*

*Ütközik géppuska és balta,
éles széltől szakad a kő,
knósszoszi tábor lészen
a fejtadász-temető.*

*Vad kapitány kardjának éle,
megszabja domboldal szeleit véle.
Dühében feltámad Olümposz,
egyaránt szaladt el jó hős és rossz.*

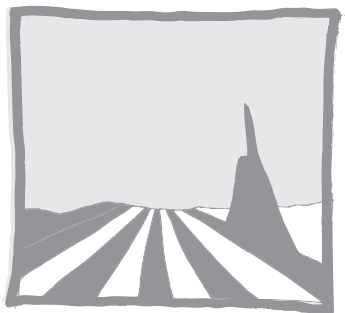
*Éjtől átkarolva, Trójába behatolva,
szobrokból vacsorázik a küklopsz-had.
Elmegy és mögötte már csupán
szétrágott rom marad.*

Útravaló vers a tanterem leghátsó padjából

*Ha majd dúdolván ballagsz
a ködös, kaotikus, de érintetlen
félhomály felé, múzsák és erdei
tündérek pislákoló fényeinek
dallamát öntsed rapszódiába,*

*játszd könnyű
blues-hangulatban
lírádon.*

*Majd megtestesül előtted,
feltárja titkait, ha kész,
az ősz haja alól kikacsintó
jó öreg Euripidész.*

Kalandor

*Láthatatlan trónon,
ott úr a tenger.
Lemerülő deszkái
repedésükben rejtik
a fenséges nyugalmat.
Lásd be, hogy
belátni nem tudod,
harmadnapra lenyugvó,
te igen rejtelmes,
sejtelmes.
Az Óceán vagy,
Kánaán folyóinak öble,
magad Héphaisztosza.
Tétisz tenger vad
viharjainak kalandora.*

Görög délután

Tücsökzsivaj.
Zsong fülembé
lombok árnyékának
hada.
Olajfák száraz lehelete.
Spártai pajzsok alatt
nyugovót lel
fáradt bogársereg.
Kettétörök a kolosszus
márványsisakja.
Héraklésszel néz
farkasszemét
a szénaboglya.

“Húzd rá!”

Szörpköszöntőt mondott ekkor
a körbeálló kisközönségnek a
síkhajú primás.

Karjában vonó, mellyel idétlenül
legyezve önmagát karmesterkedett.

A gyerekek közben vihogtak
a hátsó sorban,
rágógumival teli orcákkal,
ledugva vagány kis sérófejüket,
melyek alól fel-felkacsintott néhány
szem, jelezve a nézőtér bal szárnyának,
vagy számárfülezve Richárd bácsinak,
a matek- és erőszakos professzornak
(tornatanár).

S hogy ne keverjünk focit és focit,
előttünk a nagyra becsült banda
kottáit igazgatta csigavérrel.
A cimbalmos sűrű szemöldöke
alól a veríték betyárbajuszáig siklott,
kalapján fácántoll, (alatta szék).

Primás mester felsóhajt, s a dáridó
fénypontja előtt egy utolsót legyez,
a nagybögős elvégez egy
nyakkendőigazítást, haját fésülné,
ha volna.

Fekete lakkcipőben lép be
a kulisszákon végigbotladozva
Pali, a mulatozó kedvében kétszer
csukló harmonikaművész.

Termete úri, szélét hosszának hinni
lehetne, cifra öltözékben,
" eget-földet rengető" lépteivel
kivánszorgott színünk elé,
míg mi ámulva kaszáltuk le
tekintetünkkel a reflektorfényben
cikázó porszemeket.

"Húzd rá!" ...s harsogta
a fülbemászó örökzöldeket.

A műsor után az azonos
alakú, a rokon értelmű szavak
és a szinonimák közti különbségeken
törve fejeink,
reménykedve, hogy mellőzték az
elvont értelmű felkiáltást,
fantáziánk látszólag önmagunknak
ellentmondó ördögi susogása kábulatában,
az est többi slágerét visszaidézve
az utcán végigkísért
a déjà vu.

Otthon pedig letöltöttük
Pali művész dalait.

Lusta vers

*Szibériai nyárban
várom a tavaszi tekercest
az asztalomra
elém
nem jó elő
mit a sok várakozás szorított
belém
lebegni vágyok
ajtók kulcslyukaiban megpihenni
ha a fáradságba belefáradsz
semmittevést sincs
"időd" tenni
előttetek az étek
(meg nem enni vétek)
de a kanalat jól kézbe fogni
elfeledtéték
minek írjam
hisz az kinek szánom
egy sort sem olvasott el
ezért hát tudjátok
én sem bánom*

fekvésre fel!

Ébresztő

*Valaki halkan betoppan szobámba,
Néhány röpke pillanatra megáll,
S én már ébren meredek
az ablakon át.*

*Unalmamban később
a mennyezetet bámulom,
s annak pókhálóit, meg egy portrén,
hogy kenődik a kék pasztell.
Itt-ott valami nesz besuhog az udvarról,
azt hallgatom.
A rímek csak úgy dőlnek fejembe.
De mivel fekszem,
leírni őket nem tudom.*

*Talán az éjjeli rock- koncertről,
egy műsorról, vagy éppen Bence és Halász
könyvbemutatójáról, de oly üres
és kopár rímek csupán,
hogy kár lenne elmondanom.
Egyszer csak rámeredek a mobilra,
mintha várnék a végleg ütő órára,
megszólal az ébresztő: »Hét óra!«*

Und magad

*Ha kertben kapálni
nem akarsz,
kapáld
magad.
Lám, hátuljad alatt
egyre török
a fapad.*

*Az égből is rád pottyán
a madár, aki röptében
elaludt.*

*Távirányító gombjai
elakadtak
a körmödben,
kiteregetik magukat
a belek
az ördögben.*

*Megszemélyesíti magát
a megszemélyesítés, de a személyt,
ha teste van, megverik.*

*Ki lát ki
a háztető alól.
Én.*

*De nem mondom el,
mit látok,
őszintén.*

*Ha érdekel,
emeld fel a fejed
az asztalról,
és
und magad.*

*Hisz látszat néha
látszatot is
tagad.
Und magad!*

Vers mindenféle kitalált helyzetről

*Ezen a folyosón éjfélkor
meztelen csiga oson,
felriad Géza, kit illemhelye
kapta rajta a fo...*

*Cserebogár deszkázik a lefolyón,
üldözi csordányi vírus,
bűz bizsereg, s húlt helyét leli
bogaras gördeszka-stílus.*

*Háztetőn fényre vár bús kormorán,
vagy csupán magastól fél,
szárnyát zsebébe helyezi bugyután,
lefújja egyből a szél.*

*Kert szélén sündisznó diót keres,
szöcskéknél zajlik a nász,
sünnike felfordul (napozni tán),
nincs dió, csupán egy bős ananász.*

*Jacuzzi a bugyborgó mocsár,
öreg pocok egyetlen vágya,
otthona sajnós a patakra ráhordott
tavalyi ürülék, trágya.*

*Kismalac felhők közt madártanonc,
fenntartja száz daru terhét,
lent meg a haverom lopta meg
nagyanyám kertjét.*

*Pásztori sztori, hogy farkas
húsát meghagyni vétek,
juhoadász, ordas, ki lopakszik:
farkából készül a pásztori éték.*

*Benn, a jó tűzhely szélén
alszik egy fáradt kis tetű,
nem tudja szegény, hogy hívják,
sem hogy a tetű hány betű.*

*Eltörött pontatlan vonalzóm,
nem is volt oly nagy az ára,
ez még nem baj, de kopik
a csizmám, az új csizmám szára.*

*Kezedbe kerül egy eposz,
minek is olvasnád el,
hisz az ily időtöltéshez
bizony nagy tudomány kell.*

*Azt mondják: három az igazság.
Akkor biz' négy az öröm.
S belép egy szegletes, rózsaszín úr,
ujjain díszelgő kacér lila köröm.*

*Ki nem érti, mitől nő nagyra a platán,
vegye le polcról a lexikont.
Felszólítás végén nálam
vessző vagy kérdőjel s pont.*

*Fúj a szél, sőt, vájja az utat.
Jöjjön hát az, aki igazán bátor.
Ássatok mély, sötét kutat,
ez legyen improvizált sátor.*

*Lejár a tanóra, érjek haza.
De jaj nekem! Sok ma a házi.
Leírom, üsse kő, mindegy hogyan,
magamfajta, olyan kvázi.*

*Megsült a rétes ezalatt,
zamatos lekvár csorog.
Mi más is lehetne emitt a rím,
mint az, hogy: gyomrom korog.*

*Valahogy be is kell fejeznem,
kellene valami jó csattanó.
Gyerekek, látjátok? Hintákat
belepi máris a hó.*

*Havas vagy heves, nem mindegy ez?
Ugyanaz eleje s vége.
Most aztán nagy rímem, figyeljtek:
orr, fül és gége.*

*Az egésznek legnagyobb értéke az,
hogy öt perc, és vége a napnak,
ezután végül azt mondom,
mindenki menjen el papnak*

Lekakálomén

*Próbál egyedi lenni
a gyerek
mondták
Gallérjuk koszinuszokkal
kimérhető
Öblögetvén és ötletelgetvén
folyik a teremből
a Spiritusz.
Lám csak*

*A hajszálak délre
hajlottak
letepertek minket
a levegővételek*

*és
Kuss!
Szólt a kriti-kuss
Ő meg csak próbált
hihetően mimikázni*

*aztán arra jutott, hogy
"lekakálomén"
a lelke
mindennek.
Belopakodott a hátsó
ajtón a*

*rég kiköpött önuralmak
uralkodója.*

Óda a téglához

*Kedves Téгла!
Hozzád szól ódám
Ómódi fennkölt
dicsérés
Kedves ház-atom
melyből összeállt
miben vagyok
hol szobám
világom
ágyam
agyam.*

*Hol nyugovóra térhetek
félelem-mentesen
ahová csak egy
egyszerű kisgyerek jár
ki mindig ugyanúgy
pillant az ágyra
asztalra
székre
mint ősi
kőkorszaki
ékre
S ha nem unod
kedves Téгла
te örökkön körülvevő
társam
hadd köszönjem meg
hogy
a reggelt meleg szobából
lássam*

*Mert ha sok van belőled
nyáron hús árnyék ölel
tornyokká magasodsz
vagy csupán épített kutyaól
vagy
de nem tudnám elképzelni már
ha nem léteznél*

*Bárcsak összedőléssel
soha sem vétkeznél
Állj kemény alapon
s ne legyen repedés a falakon
Sok ám a dolgod
de áldalak
ki fázásom
s napszúrásom oldod
hús vagy
kellemesen melengető
falaid között.*

Projektoros tanoda

*Az alagsorban hamis
szaxofon recseg.
Fentről nem látni
az idegek zűrét,
csak a gulyást,
mely loccsan, s
kenyérrel kimártózott
verítéket a padló
pora bővében,
csacska fel- s alá
baktató világok
orchestráját.*

*Mappában, ott rejlik
az éra, a tegnapból
tegnapelőttbe szökkenés,
hátra szaltó a rokokó
cifraságába,
antroposzférák meg
más szavak,
Schmetterlingek és
diszjunkciók,
Bach, Radnóti s a barakk.
Barokk-barakk.*

*Más az ész, s fogy a
ceruza.*

*Betyárként, erdőn-mezőn
át jutsz el amoda,
s ott áll majd a tény,
s a projektoros
tanoda.*

Talizmán és tojás

Ő néha kiröhögi
magában a
komorságot.
Ő néha kisírja
magából a mosolyt.
Van még keresnivaló ott,
ahol a nagy stopperóra
nem zakatol,
ahol a daruról nem hull
a toll,
ott ahol.
A napot is becenevén
szólítva hívják
a pocsolya gyermekei.
Lábad alatt dominó,
elgáncsol az origó,
és gurul.
Így minden más,
hisz fejedén törik el
a talizmán
s a
tojás.
A kivándorolt meggyőződés,
átvitt értelmű,
befelé hatoló
expresszió.

Klasszikusféle őszi vers

*Remélem, röptükben kapod
el a hópelyheket, fehér ne
legyen a kert.*

*Nyárnak is szorítasz egy
kőbcenit a hűtőben,
nyisd hát tágra a fridzsidert.
Vedd elő, ha éhezel,
ha pocakod népdalt énekel.*

*Vacogjon az a fog, és
röhögjön a remegő arccsont,
a befagyott, görnyedt ragyogás,
első állomás.*

*De most még a kelepelő,
s a prés zakatol füledben,
ki nem hallja, füleljen,
ragyog az eresz,
koldus most urat is tegez.*

Leszel-e

*leszel-e baglyok közt
bökdöső boka
leszel-e oltásnak
olvadó oka
leszel-e kanok közt
kócos kis köldök
leszel-e szendergő
szunnyadt szemöldök
leszel-e rónára rárontó
remegő rigó
leszel-e illatos villamos
irigy indigó
leszel-e cudar cápádnak
céda combja
leszel-e lengő lepedő
lutrizó lombja
leszel-e azúr arc
alatt az aranyalma
leszel-e homok holt
havának nagyhatalma
leszel-e ezerszer
eltelő Etel
leszel-e norvég mely
népzenét nevel
leszel-e százszorszép
szerteszórt szar
-kaláb
leszel-e sajtonsült
sorsdöntő sellő sváb
leszel-e
leszel-e
leszele
leszele-
teltem
egy szelet
hűvös szelet*

Hozzád

*Szavaid hullámai
által szeretnék
hajótörötté válni.
Szeretném lakatlan
tájakon is
a nevedet kiabálni.
Meglenni vágyom
mosolyod Atlantiszát,
oxigénpalack nélkül
le
me
rül
ni
hozzád.*

Cifra szavaimmal

*Elhoztam Neked
a világ összes
becses kincsét,
mégsem tudom
megmagyarázni,
hogy másodmagammal
jöttem cifra
szavaimmal*

Hozzám se tévedsz

Visszatérő álmain
szurdokába tévedtem.
Bizonytalan tekintettel lesem
mámorító mosolyod
az ablakok tükrében.
Látomás lettél.
Hétköznapjaim vakítanak,
s nem is hallom
tágra nyílt szívek
izgatott dobogását.

Hozzám se tévedsz,
dallamos nyaraim
Aphroditéje.
Vezesd hát lírai létem,
melynek mély bokrai közt
tévelygő, törött lantú
dalnok vagyok,
ha nem láthatlak,
s nem simíthatom végig
lágymagjaid.
Mert én csak így tudom
megfesteni elmém
riadt tájképét, s pupillád
mélyében sejtve jómagam,
eltűnődni
hosszú órák
röpke mozzanatain.

Sejtem

*Sejtem, hogy összefutunk
még valahol.
Budapesten, Bécsben,
Madridban,
mexikói éjjelek ritmikus
végtelenségén,
London esős utcáin.
Utcáknak sarkain.
Fent, lent, északon vagy
keleten, jobbra innen,
balra onnan, hazátlanul,
királyként,
gazdagon, koldusruhában,
lobbanékony higgadtságban,
az égen vagy feljebb,
városban, mezőn,
vagy csupán
a homlokunk mögött.*

Digitális freskók

*A logika határait
itt (és) most átléped.
Magasabb az ég,
mély a mennyezet.
Nincs határ a túloldalon.
Nincs az az abszolút keret,
amiből nem szabad/illik
kilógni, arany helyett
figyelemmel fizetsz.
Őszinték az álarcok,
s ha lelsz is rejtekhelyet,
a száraz végtelen van ahelyett.
Jávorszaroas léptei riasztják
fel az aludttejet.
Pofa be vagy pofa ki:
itt nem számít,
csak ami mögötte
kavarog. A pelenkás
kis tudat, tudás,
a józan humorral hadilábon
álló testamentum,
modern, de remegő
menekvés.
Hardrock a gramofonon.
S hogy mit keresünk?
Az ómegát: odaát.
Az Odüsszeia mögötti
pásztormuzsikát.
A Góbi sivatag
hegyvonulatát, törött
csészében a nosztalgiát.*

*Mert ott van az örökség
és az örök.*

*A Murán szirének napoznak,
sárgul, mint mindig, a falevél,
egymagában az ég,
s rajta digitális freskók
sora.*

Ballada papírpazarlási céllal

*Csak nyugalom.
Töltsd lassan a szemétládát.
Érezd, ahogy lekopik rólad az
elhanyagolt firka.
Poros láda nyílik,
csúszómászóként menekül
táladról a kanál,
langyos vizet kortyol a mormota
is. Prüszköld le a képet,
hogy jelet ejts rajta.
Gondozza hát, ha akarja,
sovány tükrét a Hold.
Fenyegető lépteiddel
rémíszd magad benne.
Artikuláld a motyogó slágerek
szövegét, szerteszórt fekete
billentyűid magad módján
igazítsd.
H-dúrban csapj rá a
kósza D-re,
és felejtsd, hogy kinek mi,
s mennyi a bére.
Aztán ugorj át
G-re.
Lehajtott fejjel énekelj az éghez,
s az energiaital flakonja
ha zörög, lépj rá.
Fénykép szakad,
most C-mollban gyászol a
mormota-hang,
és prüszköld tovább a
keret mögötti motyogó slágert,
a szőnyegen heverő
összegyűrt papírgalacsint.*

Komoly nap

*Komoly nap,
te védj meg a belső zűrtől.
Bocsánatot nem kérek,
nem várok sem Naptól,
sem úrtól, sem mástól,
sem magamtól.
Csak hangod legyen tiszta,
s néha idézd vissza
a nyugalom szimfóniáját,
langyos tavak
levendula-illatát, az
elmenők utolsó mondatát,
a lét szagát.
Patáiddal tiporj rám
tőlem révült szavak hallatán,
s ha ezt bárki hallja tán,
négy fal közt csakis
neked fogom dúdolni a
kétéltű rapszodiát,
meglelem benned az
elvont értelmű
szellem-anatómiát.
És kitergetem, hogy
száradjon és égjen
vörösre a bennem nyüzsgő
tetsz-zsivaj.
Gyertyafényben pislákol,
s elalszik mellettem
a külvilági
nyers ricsaj.*

Véletlen csend

1

Híg idő
Mellette ravasz
csend suhan
Szürke, hűs
esőstrand
Széttört bögre
pihen a naptár alatt
Megérint ismerősen
a ház karja
Foltos ég:
szürkén sötét fehér
Bágyadt, potya
rögtönzés
Ábel kávéja
Elbújt békák
tanácskozása
bermudai parancs:
lejárt szavatosságú
déli narancs

2

Röhögj a fának
Párduc és nyúl
Árokból jajgat
de falvakon túl
Hiába kincs
hiába aszfalt
Te fent
S alattad ő
A Pódium Bohóca
A káromkodó mesterek
Pávatollas Danaidák
Koponyába rejtett
céltudatos jelek

3

*Bárhogy de nem
méred fel*

*Kerül vagy sem
melletted megy el*

Olvasok

*Elaltat a forma és
a rend*

Nyitva az ablak

Tág éjben a szűk eső

*Lerombolt kisváros gyűjti
csak gyűjti az*

*elveszett keringők
sorait*

Ártatlan az amit

elragad az erdő színe

Kitalált

véletlen csend

Számok

kilencvennyolc
poros hatvankilenc
dalában elveszel
rá nem figyelsz
negyvennégy ötvenhat
nap süt reám
és harminchét színével
beinvítál
negyvennyolc tizenegy
szép török trón
dúdolom magamnak
kis altatóm
három meg negyven
és ezerszer száz
elalszik tombolva
büszkén a láz
kilencven ókori
nyolcvankilenc
ujjadra rálép a
negyven fegyenc
és kétszer hat maradhat
gyök negyvennégy
lásd és ostoba
eztán ne légy
kétezer s annál több
tucat meg egy
új kezdet fejembe
rémülten megy
számolok negyvenig
eljutok százig
naptól is kabátban
mindenkor fázik
játssz a kis apró
tetsz-elégiát
szívem a határt fent
így lépi át

És én mégis bevártam

És én mégis bevártam.
Mögöttem sánta ordasok.
Eljött napom, keserédes koszorú,
íme hát: magamról olvasok.

És én mégis bevártam.
Fülembé muzsikál dallamos raj.
Könnyű zenét kalapácsolva, sunyin,
fittyet hány rám a gúnykacaj.

És én mégis bevártam.
Kalandos, avantgárd napom.
Esőerdőben lejt táncot a csillagos ég,
felé száguld most ócska tutajom.

És én mégis bevártam.
Látom zárt ajtók mögött énem,
Kinyílik eltiport bokrok virága,
s tündöklük balgán az éjben.

És én mégis bevártam.
Hogy beárva legyek,
hogy ezentúl soha én
mást ne is tegyek.

*És én mégis bevártam,
hogy dalol a Hold és hogy
hódol a dal és hogy...*

*Kimeríték egy lapát szenet,
kiborul az hazafelé menet.
Visszatérnek elmémbe,
lopakodva hozzám,
a tejes szájú Júdások.*

*Bevártalak hát.
Ó igen, és adj világot, hogy ne féljek,
reményt, hogy ne haljak,
s fanyar ízt, hogy ne éljek
úgy igazán.
Megannyi új kaland nyomdokában.*

Időről és térről

Gát és korlát.

Ez, mit e kor lát.

Darálógépeket,

perceik morzsolódását,

mögöttük folyóban eliramló

szavak suhogását.

Kinyitatlan borítékokat,

meg nem érkezett üzenetet,

véletlen tragédiák

villámló arcait,

s az ágy alatt szürreális

kísértetet.

...mindent számon kérnek...

aztán végül egyre térnek.

Ellenállni nem tudnak

időnek

és

térnek.

Séta a búzatáblákon át.

Gondolat, hogy tegnap kora volt,

holnap már nem érem utol,

de ma még

párhuzamosan szaladhatok a

fecskekkel Afrika lankái közé.

S hogy tudom: nem járok rossz úton

(sem időben sem térben)

megmagyarázatlanul

ott találok magam

más világból származó

rózsafüzérben.

Bizalmas beszéd

Jó Uram

*ha most elfogadod
szavaimba szorított
áporodott, elhasznált
megszokott és
bensőmből az aurámba
rekesztett ócska strófáim,
ha legalább gondolatban
lepecsételed és csupán
körmöd hegyével hintesz
tündérporszemnyi áldást
a kezemre,
önkívüli, révült és kissé
tébolyultra sikeredett
gondolataim ha szaporítod,
s ha bebizonyítod nekem,
hogy léteznek szavak
itt és odaát is,
mindenkiben, mindenben,
akkor úgy érzem,
naponta még egy extra
Miatyánkot mondok el.*

Utcámhoz

Rájöttem végül,
azám,
hogy emitt
ez utca
hazám.

Se szlovén, se magyar.
Nem tagol, nem hadar.

Ha lakója ideges,
az utca ha jeges,
égig érő, földig érő
utat mérő, vigaszt kérő,
hazatérő
jómagam.

E vidék

óda és vallomás egyaránt

*Hazám az ég,
innen látom
utam merre kanyarog.
Eldöntöttem rég,
egy töredéket magamból
itt hagyok.
E vidék nem kopár,
lábad alatt nem reszket
havasi gyopár.
Zöld.
E szó mindent elmesél.
Visszahúz majd az erdők
színe, ha innen egyszer
elmentél.
Ha mész,
háttal menj az útnak.
Megcsodálni képeit
a hazai élet-kútnak.
Lendva, Feketeér
a Mura folyó mentén
zsong fülembé a nyugalom
szava.
Végigszaladom a rétet,
ha eljő Szent György hava.*

Egy márciusi kép

Mert virradni kéne immáron mindennek.

*Lucskos, iszapos udvar.
Még nem nyílt ki egyetlen hóvirág.
Hosszú márciusi zivatar után
a fák lombjait csendesen cseperésző
esőcseppek díszítik, mint üveggolyós
karácsonyfát, melyről itt-ott a
a földre zuhan egy-egy dísz,
s ezernyi darabkában szóródik
szét a parkettán.*

*Ott távol a házak ereszéről
szűk kis vízesés vetődik.
Lehet, hogy most füstöl
utószor a kémény.
Jövő télig árván áll majd,
benne sok ezer pók fonja majd
újra háló-csapdáját, melyet
jövőre új október, új záporai
szakítanak szét, majd a többi
szennyel és porral a kandalló
tűzifájára szállingózik, s elég.*

*Az utcán kóbor kutyák falkája
ordít zajosan. Talán éhesek,
vagy télűző szertartás e zaj,
mely fülembé ring, íme,
tekintetem ott a távoli réten
egy magányos őz után vadász.
Látomás-e vagy hírmondó, nem tudom.
Karcosú, hajlított hátsó lábai rohamba
iramodnak, szökkenve tűnik el a
lombja fosztott rengetegben.*

*Én bent ülök a kanapén,
lesem ámulva e köztes, halk időt,
érezem a szagát,
s fabrikálom e (bizarr) tájkép
utolsó versszakát.*

Peremvidéki előhang

I.

Isten bácsi!
Körmöd hegyével,
csak felületesen
érintsd meg
a peremvidéket is.
Játszadozva, enyhén
simogasd meg
termőföldünket,
domboldalainkat,
szó szerint ne vedd,
de értsd meg, mégis,
dalainkat.

Szorult népedbe bőven
a képzelt tűzvészre
riadásból,
mégis serényen és
szerényen térdelt le
vasárnaponként,
nem fenyegetve
korok fogaitól.

Búzakalász és szőlőlé
mindennapjainak
zamatát őrizte
(akár Ady:
már vénülő szemmel).

Ide sodorta a történelem
saját csalamádéját,
hol keleti, hol pedig
nyugati viharral.
Kinek ettől,
kinek attól,
kinek mindentől
fájt a dereka.

II.
Voltak idők,
amikor őrző, fel-felriadó
tekintetekkel
leselkedő, résen,
de alázatosan,
meggyőződéses szertefoszló
várai közt bujdosnak
kirekesztett, kicsinyke,
sem ide, sem oda
nem tartozó,
láthatatlanságuk gyanánt,
látványos táltosok.
Járnak táltosok itt is, ott is,
ahol arcokon a történelem,
jövőt fürkészéshez nem szokott
földművesek szántanak
barázdákba éleket.
Ott él ő, a Jelen,
a kis lelkek száma
(kis számnak lelke)
az ásó és kasza
íves mozdulatában,
benne élnek
maguk moslékában,
s olykor fejükben élik újra
megmohácsolt, agyon
szanaszéjjel eső, szétforgácsolt,
jelenüket.

III.

Bűbájok és tündérmesék
nagy ívben kerülnek
a domb ölelte,
"lampion-miniatűr" síkot.
Vagy tán nem lelik
a túl egyedi,
egyeztethetetlen,
egyedülálló,
együgyűségében
olykor "ökröm szarváig"
sem látó zsebsivárságot.
Szökkenő árnyak,
út menti megálló annak,
ki csak száz mérfölddel
vétette el útját.

IV.

De a nép,
az a bizonyos "istenadta",
ki hűs levegőben olykor
megül a Lendva-hegyen,
széttelát immár zöld,
távolban magasló
hegyeken,
s alatta maga
a lírai vadregény.
Lásd ezt, jöttment,
ki szüvenírért jöttél,
képeslapot írsz
régis ismerősödnék.
Maga a KÉP
és a LAP-ból álló
figura.

Mert megtelt temérdek
lap a "nagyok" keze alatt
(Kultsár alatt a terítő
kettészakadt).
Képek, avagy festett,
zsírkretás vagy vízfestékes,
pasztell, akvarell,
és legelvontabb kompozíciókat
ábrázoló teremtmények,
apró létünk
még apróbb mozzanatai,
tikkadt nyarak,
tundra fagyok.
Emberkék
mindennapi
jelbeszédei.

V.
Hordozzuk titokban.
kockacukor-módra
a kávéban,
mint felhő a madarat,
mint sivatag a Tuaréget,
a felismerést.
Azt, hogy egy és egyetlen,
elcserélhetetlen és
összetéveszthetetlen
kis peremvidék
dalnokai vagyunk.
Kikérjük magunknak,
mi nem gyászolunk,
ajkunk a víg nótához
szokott.

*Add, Uram, kérlek,
hogy kedve legyen még
Halicanum utódjainak
(mert ugye így hívták),
hogy kiszolgáltatott tényeinek
krónikája fakuljon el
a nagy kódexben,
termő földre essék,
ki hová esni vágyik,
s igéinket is
tisztább kürttel hirdessék.*

Anélkül

Mire vársz hát? A napok letelnek anélkül is, hogy bárkinek örömet okozz, anélkül, hogy bármikor bármiről hírt vigyél a nagyvilágba (a napvilágba). Letelnek, míg te odabenn ülsz egy kötet mellett, és ábrándjaid sokasága rakja ki a mennyezetet a színek és árnyak mozaikját.

A napok anélkül is letelnek, hogy megjelenj egy csokor virággal valahol, nem kell senkinek a szó, nem kell a te potya tollkoptatásod sem, s ha háromezer kárba veszett papír közt heversz, lombja vesztett erdejében mágiáknak és tündérvilágoknak. A könyvespolcraól bólint neked és gyengéden köszönt az oly régi, megszokott tehetetlenség.

Mert vannak napok, amikor nincs kedvünk még verset írni sem, olyan könnyedet és szívből jövőt, olyan világnak szánt és repedéseket telítő sorokat, s ekkor jön a párna felől elő a fanyar és viseltes, önmagát megszégyenítő robaj, széthangolt hegedű recseg, s a falakon életre kelnek Nemes művész festményén a kacskaringós ívű figurák. Táncot lejtenek a földre szétszórt füzetek és bizonyítványok közt. Egy pillanatra eltűnik ekkor előled a valóság, csontig hatolnak a kirekesztettek sóhajai valahonnan a tizennyolcadik század végéből, felöltik benned a gondolat, hogy elmondd ezt mind, rétnek és tónak kiabáld, ahogy csak hangszálaid bírják, s míg saját füled elviseli. De te csak heversz a padlón, cinkosan kacsintgat Szúnyogh mester, a költő, egy elvont értelmeket lélegeztető dimenzióból, hova csak az téved, ki eltévedni indul útjára.

Az ég is oly megszokott, teli párával, s figyeled, ahogy lágy atomok lepik be a mezőt, mely felett, mint a bolondóra, cikáznak a darazsak és darvak, önkívüli állapotok és illúzió bűbájának oltárát megteremtő hangulatok, impressziók, leírhatatlanságok, valóságok.

*De bizony, idebent, itt más hangon szól hozzád
a kései óra, itt a tikktakkolás az, ami meghatározza
a dolgok rendjét, s a falra általad ferdén felakasztott
gyermek világtasz jelzi a jelent, azt, hogy nincs
az, amit ábrándok és gyönyörű meglátások
szóttek koszorúvá a hamiskodás estéjén,
amikor csak úgy tisztán, mint a Fekete-ér vize egykor,
rázúdítod az egyre közeledő, Radnóti által
megfogalmazott Enyhet adó álomra trocheusaidat,
míg végigtekintesz azon bizonyos Eddig-nevezetű
mindentudó és mindenható jelenség képein,
s eszed a vegyes érzések kihűlt csalamádéját
egy kis fokhagymával és Erős Pistával ízesítve,
hogy leheld rá mindenkire az eggyé ömlött,
de annál egyedibb realitást.*

*A napok majd anélkül is lassan, mint amikor
a futballista felkel színészi pantomim produkciója
koronájául, tapsviharra várván, sorakoznak.
Távol vannak még az igazi lények, nincs itt
megtettesült Kánaán, babiloni jajveszékek és
apokrif imák szállingóznak a befagyott Fő utcán végig,
csak azokat senki sem veszi észre, mert éppen
az esti híradó vagy az MMR hallgatásának
foglatosságában állnak a város ablakai mögötti kis idillek,
Salamon szellemére szitázzák fényecskéiket
a templom előtti mécsesek, biztos ünnep van,
de íme, erről ki szól?*

*Ugye, kedves Barátom, varázslatos a hangulat így,
csak egynéhány nappal a Nagy nap előtt,
amikor megajándékozza egymást a kapzsi és a
koldus (a mesében), no meg persze a karácsonyfán
villogó sok kis gömb. Mégis, milyen lenne belegondolni,
hogy a mi kis idétlen, sok mindentől megfosztott
bolygónk valaki más karácsonyfáján díszeleg,
s alattunk, felettünk, mellettünk van a Minden,
de ami ott rejlik, csupán néhány arasznyival
a peremvidéktől, kőhajtásnyira a túlvilágtól,*

*az maga a meglétesült folytathatatlan mondat.
Bevárod, Barátom, mert pislognak már odafent
a dísz-társaid, együtt lépünk majd be a varázslatos,
új, és bugyutaságunkon, szem elől tévesztéseinktől
mentes érába.*

Kárpótlás-vers a szoba túloldaláról

*Vannak dolgok, amiket jobb csupán magadnak írni,
megőrizni valahol a koponyád legfélreesőbb részében.
Vannak dolgok, amiktől elfutnál, de lábadra kötötték őket,
kinek vagy, minek vagy, hogyha a falon túl komoly ígék.
Mit tegyél, ki légy, ha rád omlik a temérdek elszalasztott,
a százezer másnak nyíló virág, neked futnak és letepernek,
kiket te magad elmédben hoztál létre, s tetted szóvá irigyen.
Vannak dolgok, emberek, napok, amikor a kétely ringatja
álomba a kisembert, tűzoltót s katonát, meg a vadakat terelő
juhászt. Korán jön el, hogy korábban múltjon a napfény,
hogy másodmagad légy önmagaddal, s végre megbeszélj
minden eliramlott mondanivalót. Vagy legalább ékeesebb
módját leld a földi katarzis élményeknek.*

Tartalom

<i>E szavakat...</i>	5
<i>Improvizáció</i>	6
<i>Gyerekes rímű iskolai trilógia</i>	7
<i>Feleltetve leszek</i>	8
<i>Egy karóra tulajdonosához</i>	9
<i>Evezek, s mit annak nevezek</i>	10
<i>Falusi átlagtyúkok kalandjainak</i>	11
<i>Félig tény</i>	12
<i>Kupánvágott költemény</i>	13
<i>Rövid, tömör</i>	14
<i>Még egy szimpla</i>	15
<i>Rontás</i>	16
<i>A falu nevében</i>	17
<i>Vacsora előtti köszöntő</i>	18
<i>Hátsód alatt</i>	19
<i>Neked/útra-való</i>	20
<i>Főpróba</i>	21
<i>Semmittevés</i>	22
<i>Aki elköszönni bús</i>	23
<i>Kalapot a legyek</i>	24
<i>Vének</i>	24
<i>Odavész</i>	24
<i>Ketten álltak</i>	25
<i>Osszátok szét</i>	25
<i>Andersen</i>	25
<i>Bazilika</i>	26
<i>XXI. válasz</i>	26
<i>Ilyenkor álmukat</i>	26
<i>Korai pásztor</i>	27
<i>Naggyal a hangsúly</i>	27
<i>Budapest</i>	28
<i>Ismeretlen utakon</i>	29
<i>Közlés</i>	30
<i>Harapás</i>	31
<i>Rágó-lerázás</i>	32

<i>Nejlonzacskó</i>	33
<i>Hangya-lé, terrorizmus magas fokon</i>	34
<i>Másféle ima</i>	35
<i>Görögdinnyelé-folt</i>	36
<i>Beszéd a nyárhoz, elvonulásakor</i>	37
<i>Ördögi félút</i>	38
<i>Szavak mögött</i>	39
<i>Kör</i>	40
<i>Március, érvelés nélkül</i>	41
<i>Ha már van olyan</i>	42
<i>Keresem az Édenkertet</i>	43
<i>Kezdetlen, végtelen</i>	44
<i>Gondolat</i>	45
<i>Az égiekről</i>	46
<i>Kínköltészet</i>	47
<i>Új Argó</i>	49
<i>Válaszd magad</i>	50
<i>Unalmas leírás</i>	51
<i>Variációk</i>	53
<i>Ha nem is, akkor is</i>	54
<i>Túlzó vers</i>	55
<i>Mítosz-vacsora</i>	5
<i>Útravaló vers a tanterem</i>	
<i>leghátsó padjából</i>	59
<i>Kalandor</i>	60
<i>Görög délután</i>	61
<i>“Húzd rá!”</i>	62
<i>Lusta vers</i>	64
<i>Ébresztő</i>	65
<i>Und magad</i>	66
<i>Vers mindenféle kitalált helyzetről</i>	67
<i>Lekakálomén</i>	71
<i>Óda a téglához</i>	72
<i>Projektoros tanoda</i>	74
<i>Talizmán és tojás</i>	75
<i>Klasszikusféle őszi vers</i>	76
<i>Leszel-e</i>	77

<i>Hozzád</i>	78
<i>Cifra szavaimmal</i>	79
<i>Hozzám se tévedsz</i>	80
<i>Sejtem</i>	81
<i>Digitális freskók</i>	82
<i>Ballada papírpazarlási céllal</i>	84
<i>Komoly nap</i>	85
<i>Véletlen csend</i>	86
<i>Számok</i>	88
<i>És én mégis bevártam</i>	89
<i>Időről és térről</i>	91
<i>Bizalmas beszéd</i>	92
<i>Utcámhoz</i>	93
<i>E vidék</i>	94
<i>Egy márciusi kép</i>	95
<i>Peremvidéki előhang</i>	97
<i>Anélkül</i>	102
<i>Kárpótlás-vers a szoba túloldaláról</i>	104

Pál Péter
Digitális freskók

Kiadja a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet,
Lendva

Szerkesztette:
Halász Albert

Lektorálta:
Szende Virág

Borítóterv, illusztrációk és tördelés:
Császár Szabasztiján

Nyomda:
DigiFot

Lendva, 2014

ISBN 978-961-6232-54-8

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.511.141(497.4)-1

PÁL, Péter

Digitális freskók / Pál Péter. - Lendva : Magyar Nemzetiségi
Művelődési Intézet, 2014

ISBN 978-961-6232-54-8

273362688

